

‘Soms trek ik nog weleens
een sprintje op de gang’

En
verder

Rugby en rechten

Paula Schouten is sinds 2016 kandidaat-notaris bij Wintertaling in Amsterdam. Tot die tijd draaide haar leven om sport. Negen jaar lang rugbyde zij fanatiek, waarvan vijf jaar als professional.

TEKST Henriette van Wermeskerken | BEELD Truus van Gog

Natuurlijk was het wennen om elke dag op kantoor te zitten in plaats van buiten te sporten. Soms trek ik nog weleens een sprintje op de gang. Het is een ander leven, maar ik zie wel parallellen. Ben je met een transactie bezig, dan werk je toe naar de *closing*. Je bereidt alles zo goed mogelijk voor, want op dat moment moet je echt vlammen, zoals in een wedstrijd. Net als in de sport zijn er vaak onvoorziene omstandigheden. En net als in de sport werk je nauw met elkaar samen, als team, en vertrouwd je op elkaar. Aan rugby doe ik nu niet meer. Na een afbouw met een EK in Rusland in 2016 ben ik gestopt. Nu doe ik aan boksen, krachttraining en yoga. Ik sport drie keer in de week.'

PAARDEN

'Mijn jeugd speelde zich af in de Noord-oostpolder, in een paardenfamilie. Mijn familie had een *entraînement*, een trainingscentrum voor drafpaarden. Dat zijn paarden die rennen met een sulky, een lichtgewicht karretje, in tegenstelling tot renpaarden, die rennen met een jockey op de rug. Als kinderen hielpen wij mee met het verzorgen van de paarden. We speelden graag in de stapmolen, een soort draaimolen waarin je paarden als training laat rondlopen. Het was de kunst om de stapmolen zo snel mogelijk te zetten en er dan zo lang mogelijk in te blijven rondrennen. Ik was daar heel goed in. Omdat ik zo van sprinten hield, ging ik op atletiek. Mijn familie maakte grappen dat ik de eerste was die zelf ging rennen in plaats van de paarden te laten rennen.'

PARTY TIME

'Toen ik commerciële economie ging studeren aan de Johan Cruyff Academie, een speciale opleiding voor topsporters aan de Hogeschool van Amsterdam, bleef ik bezig met atletiek. Ik deed mee aan Nederlandse kampioenschappen en won

medailles, maar ik begon het team- en het spelelement te missen. Via via kwam ik bij rugby terecht. Eerst bij de Fifteens, het 'gewone' rugby dat je met vijftien spelers per team speelt, en later bij de Sevens. Dat is een variant waarbij je korte wedstrijden van twee keer zeven minuten speelt met zeven spelers per team. Op een heel veld, dus er is loopvermogen nodig, snelheid. Dat vind ik leuk en ik ben snel. Rugby is een prachtig spel. Ik trainde vier, vijf keer in de week. Een leuke bijkomstigheid van de Sevens is dat het altijd een feestje is. Er is muziek, mensen komen verkleed naar het stadion. Vaak in iets nationaals, maar je ziet ook carnavals-outfits. Het is echt *party time*.'

TECHNISCH

'In de tijd dat ik met rugby begon, in 2007, startte ik ook met de studie rechten. Die studie commerciële economie heb ik wel afgemaakt, maar het boeide mij niet genoeg. De keuze viel op rechten, omdat rechtvaardigheid voor mij een van de belangrijkste kernwaarden in het leven is. Ook in de sport. Ik deed notarieel recht omdat het onafhankelijke en het onpartijdige van het vak mij aansprak, en fiscaal recht omdat dat lekker technisch en ingewikkeld is. Ondernemingsrecht, waarbij die twee richtingen samenkomen, is echt mijn vak. De eerste jaren kon ik de studie en sport goed combineren. Dat veranderde toen ik in 2011 voor het nationale rugbyteam werd geselecteerd en de A-status kreeg van NOC*NSF. Dan krijg je een stipendium, een maandelijks toelage.'

BLESSURES

'Vanaf dat moment werd ik betaald om te kunnen sporten. Wat is er mooier dan dat? Ik was 25 en reisde met het team de hele wereld over. Lekker fysiek bezig zijn, buiten zijn, met elkaar steeds beter worden. We deden elk jaar mee aan de EK

en speelden in 2013 de WK in Moskou. Het enige lastige was dat ik regelmatig blessures had. Rugby is een contactsport waarbij je elkaar tackelt. Mijn arm is tientallen keren uit de kom geschoten en ik had altijd blauwe plekken. Toen ik prof werd, was net besloten dat Rugby Sevens een Olympische sport zou worden op de Spelen in 2016. Dat was ons doel. Ik rugbyde fulltime, maar bleef mijn studie ernaast doen. Met al dat reizen was het lastig om tentamens te doen. De VU, waar ik studeerde, faciliteerde fantastisch en liet mij zo nodig tentamens mondeling inhalen. Toen ik in 2014 mijn beide masters had gehaald, ging het 100 procent om de sport.'

EIND

'Helaas kwalificeerden wij ons niet voor de Olympische Spelen. Ook de World Series, een belangrijke serie wedstrijden, ging dat jaar aan onze neus voorbij. Enorme teleurstellingen. In diezelfde periode brak ik voor de tweede keer mijn sleutelbeen. Oké, tijd om te stoppen, dacht ik. Ik was toen dertig. Hoe dan ook komt er rond die leeftijd een eind aan een topsportcarrière. Gelukkig had ik mijn opleiding. Ik heb de bakens verzet, op dit kantoor gesolliciteerd en werk hier sindsdien met veel plezier.' ■